

- lub, ewentualnie, wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji oraz stwierdzenie nieważności spornej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 263 TFUE w związku z art. 256 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia, ponieważ Sąd naruszył prawo poprzez niedokonanie oceny informacji, na podstawie których Komisja wydała decyzję, podczas gdy odpowiednia kontrola legalności decyzji Komisji przez Sąd oznacza, że dokona on weryfikacji materialnej dokładności informacji, na których oparła się Komisja, ich wiarygodności i spójności.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawa do dobrej administracji i art. 12 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ w związku z art. 5 tego rozporządzenia, ponieważ Sąd naruszył prawo poprzez zarzucenie wnoszącym odwołanie, że nie powiadomiły Komisji w trakcie prowadzonego przez nią wstępnego badania, podczas gdy z racji obowiązku przeprowadzenia sumiennego i bezstronnego badania oraz prawa do dobrej administracji to na Komisji ciąży obowiązek zapewnienia, iż dysponuje ona możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 296 akapit drugi TFUE, art. 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i obowiązku uzasadnienia, ponieważ Sąd nie orzekł w sposób jasny i jednoznaczny, z jakiego powodu projekt LNG mógł zostać wyłączony spod stosowania art. 14 dyrektywy 2004/18/WE ⁽³⁾ i zamówienie mogło zostać bezpośrednio udzielone spółce Klaipėdos Nafta, podczas gdy zgodnie z obowiązkiem uzasadnienia Sąd powinien przedstawić w sposób jasny i jednoznaczny swe rozumowanie, pozwalając wnoszącym odwołanie na poznanie powodów wydanego orzeczenia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2013) 7884 final z dnia 20 listopada 2013 r. uznająca za zgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa SA.36740 (2013/NN) przyznana przez Litwę na rzecz Klaipėdos Nafta – Terminal LNG (Dz.U. 2016, C 161, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-849/19)

(2020/C 19/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar, C. Hermes)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując w wyznaczonych terminach wszelkich niezbędnych działań dla określenia odpowiednich celów w zakresie ochrony i odpowiednich działań ochronnych w odniesieniu do 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji i są objęte decyzją Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. ⁽¹⁾, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾, a także na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska uważa, że Republika Grecka nie określiła w wyznaczonych terminach odpowiednich celów w zakresie ochrony 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji.

Ponadto Komisja Europejska uważa, że Republika Grecka nie określiła w wyznaczonych terminach odpowiednich działań ochronnych dotyczących 239 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które znajdują się na terytorium Grecji.

Z powyższych względów Republika Grecka naruszyła art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG, a także Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla (Dz.U. 2006, L 259, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2019 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-856/19)

(2020/C 19/39)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Perrin i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

— Stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych, (¹) stosując po wygaśnięciu okresu przejściowego przyznanego do dnia 31 grudnia 2017 r. całkowity podatek akcyzowy niższy od 60 % średnioważonej ceny sprzedaży detalicznej papierosów dopuszczonych do konsumpcji i opodatkowując 1 000 papierosów podatkiem akcyzowym niższym niż 115 EUR.

— Obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych od dnia 1 stycznia 2014 r. całkowity podatek akcyzowy ciążący na papierosach stanowi co najmniej 60 % średnioważonej ceny sprzedaży detalicznej papierosów dopuszczonych do konsumpcji, chyba że podatek akcyzowy wynosi co najmniej 115 EUR za 1 000 papierosów. Ponieważ Węgry stosują podatek akcyzowy poniżej 115 EUR za 1 000 papierosów, wspomniane państwo członkowskie podlega obowiązkowi ustanowienia podatku akcyzowego w wysokości równej lub wyższej 60 % średnioważonej ceny.

Do osiągnięcia tej kwoty podatku akcyzowego art. 10 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2011/64/UE przyznał Węgrom i innym siedmiu państwom członkowskim okres przejściowy do dnia 31 grudnia 2017 r. Na podstawie art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/64/UE po upływie tego terminu wspomniane państwa członkowskie powinny osiągnąć wskazane pułapy podatku akcyzowego.